

Trouw 3-7-09

Schroothoop van lijven en leven in nihilistisch danstheater

Julidans

'nieuwZwart' van Wim Vandekeybus/Ulrika Vez en 'Sunset on Mars' van Germán Jauregui www.julidans.nl

De nieuwste productie van de Vlaamse choreograaf Wim Vandekeybus, stemming poëtisch, en tegelijk ironisch sardonisch 'nieuwZwart' getiteld, is een schroothoop van lijven en leven, bedekt met folie om de vlamme pijn van de eerste wonden te koelen.

Als openingsvoorstelling van het hedendaagse, danstheater Julidans een gewaagde keuze, want wat Vandekeybus voorstelt als 'het nieuwe zwart', een knipoog naar de uitdrukking in de mode om een nieuwe trend te introduceren, is enerzijds als een duister rockconcert.

Bepaald geen feestelijkheid om daar na afloop gezellig een glasje op te heffen. Daarvoor hamert het gebied van crashende auto's, waarmee 'nieuwZwart' begint en eindigt, te

veel door in de hersenpan.

Drie muzikanten, onder wie deUS-gitarist Mauro Pawlowski die tevens tekende voor een puik muzikale score, verkennen het speelvlak met geïntellectueerde: het toneel is een wasteland van afval, bergen gevormd door brandwondfolie. Daaronder komen kraters en naakte lijven tevoorschijn, rillend, lillend - ontveld door de laatste Droom of juist vers uit het embryonale nat?

Het einde is hier ook het begin. Een verteller spreekt van zijn queeste om een berg te beslechten, in analogie met de dans die struikelt, raspt en alle kanten op gaat. Op hete kolen, alsof de aarde puur uit lava bestaat.

Wim Vandekeybus dacht na zijn 20-jarige jubileum duidelijk: hoe nu verder? Qua dans is er in 'nieuwZwart' niet zo veel veranderd: de dansers briesen immer als kamikaze piloten - in horizontale luchtflips, stutrend op schouders, ledematen die van zich af worden geschopt.

Het is het filosofische niemands-

land waar Vandekeybus zich in begeeft, wat nieuw is: zonder duiding, op de snijlijn tussen goed en kwaad, mooi en lelijk, apocalyps en genesis. Dit is nihilistisch danstheater. Precies wat deze productie zo schrijnend maakt.

De beste momenten zijn die waar 'nieuwZwart' de vorm aanneemt van een dansconcert. Vanaf een vlonder boven het speelvlak snurpen de gitaren als bliksemschichten om de dansers in al hun mens-nietige eenzaamheid voort te jakkere. deUS wordt hier letterlijk. Minder sterk zijn de versilde scènes waarin de analogieën van de verteller te plastisch worden. Het is de wisselwerking tussen het schijnbaar chaotische deUS-electicisme en Vandekeybus' danswoede die 'nieuwZwart' haar urgentie geeft.

Waar Vandekeybus zijn dans als Jackson Pollock over de Bühne klotst, daar zet Germán Jauregui zijn passen beheerst en vormvast. Voor schaduwfestivalje Julidans NEXT

FOTO: PIETÉRIJAN DE PUE

voor jong talent, droeg Vandekeybus zelf deze Spaanse nieuwkomer aan. Het universum dat in 'Sunset on Mars' wordt getoond is vergelijkbaar duister: een veld van opengeblazen boeken. In deze wereld vol topzware informatie proberen Germán Jaure-

gui en danseres Elena Fokina tot echt contact te komen. Te langgerekt en nog niet uitgerijpt, maar wel een voorstelling waar vorm en inhoud samenkomen. Dat is bij de meeste jonge makers nou met de makke.

Sander Hiskemuller